

лето, като забѣлѣзваха мърданіе въ крѣпостѣта, са събраха на купъ и захванаха да са разговарятъ между себѣ си. Командантинѣтъ заповѣда на Ивана Игнатича да управи топѣтъ срѣщо тѣхъ и самъ допрѣ фитилѣтъ. Ядрото (гюле) изхвуча и прехвъркна надъ тѣхъ, безъ да имъ направи никаква вреда. Ъздачете са распърснаха тоя си часъ и изгубиха са. Полето опустѣ.

Въ това време на табията са появиха Василиса Егоровна и съ нея Маша, която никакъ не щеше да са отдѣли отъ майка си.

— Е, какъ е? попита командантшата. — Какъ отива битката? Дѣ е неприятелѣтъ?

— Неприятелѣтъ не е далечъ, отговори Иванъ Кузмичъ. — Богъ ще да помогне да бѣде сичко добро. Какъ е, Машо, страхъ ли та е?

— Не, татко, отговори Мария Ивановна. — Да сѣда сама дома ма е по-страхъ.

Тя ма изглѣда и насила можѣ да са поухилне. Азъ стиснахъ неволно чиревѣтъ на саблята си, като си напомняхъ, че снощи я приѣхъ изъ нейните рѣще, чега-то тя ми са даваше да паза любезната си. Сърцето ми горѣше. Азъ са въображавахъ за нейнѣ рицаръ. Азъ желаѣхъ да ѣ докажа, че съмъ достоенъ да я нарѣка своя и да заслужи любовѣта ѣ, и съ нетърпѣние захванахъ да чѣкамъ рѣшителната минута.

Въ това време иззѣди височината, която са намираще на половина върста далечъ отъ крѣпостѣта, са показа изново нови купове отъ ѣздаче, и скоро сичкото поле са покри отъ многочислени неприятели които бѣха въоружени съ мѣздраци и съ стрѣли. Между тѣхъ, на бѣлъ конъ, вървеше единъ човѣкъ който бѣше облѣченъ съ червена дрѣха и съ сабля въ рѣката. Това бѣше самъ